

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 maja 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku P. P. z dnia 17 grudnia 2019 roku przyznał mu emeryturę od dnia 1 grudnia 2019 roku, tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwotę środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia., które ustalono na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 71112,93 złotych;
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 603538,83 złotych;
- kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji wynosi 16452,47 złotych;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 210,20 miesięcy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 3287,84 złotych.

Obliczenie wysokości emerytury: $((...),40 + (...),83 + (...),47) / 210,20 = 3287,84$ zł.

Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. W celu podjęcia wypłaty emerytury należało przedłożyć w ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wnioski o podjęcie wypłaty emerytury.

(decyzja – k. 74- 75 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 17 czerwca 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku P. P. z dnia 7 maja 2020 roku ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 maja 2020 roku tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, w tym kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia ustalone na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury, tj. na dzień 7 maja 2020 roku.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosiła 88315,52 złotych;
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 608981,55 złotych;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 207,20 miesięcy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 3365,33 złotych.

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $((...),52 + (...),55) / 207,20 = 3365,33$ złotych

(decyzja – k. 79-80 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołania od w/w decyzji ZUS wniósł P. P. wskazując, że wnosi o ich zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury i podjęcie jej wypłaty od dnia 1 grudnia 2019 roku oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Przedmiotowym decyzją z dnia 6 maja 2020 roku i 17 czerwca 2020 roku zarzucił:

1. naruszenie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, w tym w szczególności:
 - a. art. 103a ustawy poprzez jego błędną wykładnię i ustalenie, iż wypłata emerytury podlegała zawieszeniu w sytuacji gdy zatrudnienie ustało w dniu 27 grudnia 2019 roku;
 - b. art. 124 ustawy w zw. z art. 64 § 2 k.p.a. poprzez zaniechanie jego wezwania do uzupełnienia wniosku o emeryturę poprzez złożenie świadectwa pracy na okoliczność ustania ostatniego zatrudnienia w sytuacji gdy organ wiedzę o ustaniu zatrudnienia posiada z urzędu.
2. Ponadto, decyzji z dnia 6 maja 2020 roku skarżący zarzucił naruszenie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, w tym w szczególności:
 - a. art. 124 ustawy w zw. z art. 6,7,8,11,77 i 80 k.p.a. – poprzez zaniechanie przez organ rentowy należytej analizy i prawidłowego rozpatrzenia zebranego materiału dowodowego na podstawie oceny całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności w zakresie w jakim ZUS ustalił, że kontynuuje zatrudnienie w sytuacji gdy owe zatrudnienie ustało z dniem 27 grudnia 2019 roku.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w dniu 13 stycznia 2020 roku zostało skierowane do niego pismo, w którym ZUS poinformował go, że termin wydania decyzji w sprawie przyznania prawa do emerytury ulegnie przesunięciu z powodu konieczności prowadzenia przez ZUS postępowania wyjaśniającego celem potwierdzenia podlegania ubezpieczeniu. Skarżący wówczas nie został wezwany do uzupełnienia ewentualnych braków wniosku o przyznanie emerytury. Nie został również wezwany do złożenia ostatniego świadectwa pracy, pomimo, że na dzień wysłania w/w pisma jego zatrudnienie ustało. Jednocześnie wskazać należy, że ZUS posiada narzędzia umożliwiające z urzędu weryfikację ustania zatrudnienia i wobec informacji o prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym powinien był to uczynić. Co więcej, należy wskazać, że pracownik ZUS wezwał telefonicznie odwołującego do uzupełnienia braków formalnych wniosku o emeryturę poprzez złożenie ostatniego świadectwa pracy. W reakcji wnioskodawca natychmiast w dniu 7 maja 2020 roku wysłał do organu rentowego brakujące świadectwo pracy. Pomimo, że ZUS wezwał skarżącego telefonicznie do złożenia świadectwa pracy, nie czekając na jego otrzymanie wydał decyzję zawieszającą wypłatę emerytury, błędnie wskazując, iż zawieszenie jej wypłaty uzasadnione jest z uwagi na pozostawanie przez P. P. w zatrudnieniu. Tym samym, świadczenie emerytalne winno zostać przyznane i wypłacone od dnia 1 grudnia 2019 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę.

(odwołanie – k. 3-5, k. 3-5 w aktach VIII U 1987/20 załączonych do sprawy)

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie. Jednocześnie w uzasadnieniu wskazano, że wysokość emerytury została ustalona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy i obliczona w kwocie 3365,33 złotych. Podstawę obliczenia emerytury ustalono zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej, tj. przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitał początkowy z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, czyli do 30 kwietnia 2020 roku.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8-8 verte, k. 8-8 verte w aktach VIII U 1987/20 załączonych do sprawy)

Postanowieniem z dnia 15 września 2020 roku Sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1987/20 ze sprawą o sygn. akt VIII U 1986/20 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

(postanowienie – k. 11 w aktach VIII U 1987/20 załączonych do sprawy)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

P. P. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 17 grudnia 2019 roku skarżący złożył do ZUS wniosek o emeryturę. W momencie składania wskazanego wniosku odwołujący pozostawał nadal w stosunku pracy. Nie wskazał, kiedy ten stosunek ustanie, mimo istniejącej rubryki do wypełnienia.

(wniosek – k. 1-3 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 maja 2020 roku organ rentowy przyznał skarżącemu prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2019 roku, tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia. Ubezpieczony został pouczone, że w celu podjęcia wypłaty emerytury obowiązany jest przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wniosek o podjęcie wypłaty emerytury.

(decyzja – k. 74- 75 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie wnioskodawcy w (...) Sp. Jawna w okresie od dnia 1 czerwca 2019 roku do dnia 27 grudnia 2019 roku na stanowisku kierowcy autobusu i mechanika samochodowego, skarżący przesłał do ZUS pocztą, zaś doręczenie nastąpiło w dniu 7 maja 2020 roku.

(koperta – k. 77 – 77 verte, świadectwo pracy – k. 78-78 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 czerwca 2020 roku ZUS po rozpatrzeniu wniosku P. P. z dnia 7 maja 2020 roku ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 1 maja 2020 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

(decyzja – k. 79-80 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.0.53 t.j.), postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie zaś z art. 129 ust. 1 w/w ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Mając na względzie treść w/w przepisów należy wskazać, że bezpodstawne jest utożsamienie istnienia prawa do świadczeń, związanego ze spełnieniem ustawowych warunków nabycia tego prawa z przyznaniem (i wypłatą)

świadczenia. I pominięcie tego, iż ustalenie prawa do świadczenia przez stwierdzenie spełnienia jego warunków nie odpowiada przyznaniu świadczenia. Jeżeli zatem przesłanki uprawniające do świadczenia zostały spełnione przed datą złożenia wniosku o to świadczenie, to jego przyznanie nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca, w którym ten wniosek zgłoszono. Wykładnia przepisu art. 129 ust. 1 jest utrwalona w judykaturze i orzecznictwie. Należy bowiem wskazać, że ustawodawca nie przewidział możliwości domagania się wypłaty świadczenia od daty jego nabycia do chwili złożenia wniosku. Świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Nie wypłaca się świadczeń z wyrównaniem za czas od nabycia do nich prawa in abstracto, bez względu na to, czy niezłożenie wniosku spowodowane było brakiem staranności w prowadzeniu własnych spraw czy też innymi okolicznościami w tym brakiem wiedzy. W tym ostatnim kontekście podkreślić należy, że organ rentowy nie ma obowiązku ani możliwości indywidualnego informowania wszystkich zainteresowanych o przysługujących im uprawnieniach w zakresie zmian w wysokości świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a zwłaszcza takich, które wymagają szczegółowej analizy dokumentów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 października 2017 r., III AUa 1642/16, Lex nr 2409339, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2017 r., III AUa 1912/16, lex nr 2386992). W przepisach emerytalno-rentowych brak jest unormowań, które pozwalałyby na to, by wyrównanie emerytury mogło być wypłacone za okres wcześniejszy, tj. (przed datą wystąpienia z wnioskiem o podjęcie wypłaty świadczenia)/Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 lutego 2018 r. III AUa 1382/17/

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należało wskazać, że do dnia wydania decyzji w sprawie emerytury do ZUS nie wpłynął dokument potwierdzający rozwiązanie stosunku pracy P. P. z (...) Sp. Jawna. We wniosku o emeryturę ubezpieczony wskazał, że kontynuuje stosunek pracy i nie określił, mimo obowiązku do kiedy stosunek pracy będzie trwał. Podkreślenia wymaga, iż rozwiązanie w/w stosunku pracy nastąpiło w dniu 27 grudnia 2019 roku, co znajduje potwierdzenie w treści świadectwa pracy. Owe świadectwo pracy zostało przesłane pocztą przez wnioskodawcę i doręczone organowi rentowemu dopiero w dniu 7 maja 2020 roku. Tym samym za jak najbardziej prawidłową należy uznać decyzję ZUS z dnia 17 czerwca 2020 roku, w której podjęto wypłatę zawieszanej emerytury odwołującego od dnia 1 maja 2020 roku, tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o podjęcie wypłaty i wykazano ostatnią z przesłanek uprawniających do wypłaty świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.